

2. Крочук Ю. В. Мовна особистість як об'єкт дослідження антропоцентричних лінгвістичних студій. *Молодий вчений*. № 2. 2015. С. 202–204.
3. Огієнко І. (Митрополит Іларіон). Рідна мова / упоряд. авт. передмови та коментарів М. С. Тимошик. Київ : Наша культура і наука, 2010. 436 с.
4. Стахів М. Український комунікативний етикет : навчально-методичний посібник. Київ : Знання, 2008. 245 с.
5. Угнівенко Т. М., Рой Н. М. Мова і здоров'я / за ред. Н. В. Цибенко. Київ : Міністерство аграрної політики України. Науково-методичний центр аграрної освіти, 2010. 16 с.

НАУКОВА КОМУНІКАЦІЯ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ У ПРОЦЕСІ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Климова Катерина Яківна

*доктор педагогічних наук, професор, Поліський національний
університет, klimov999@gmail.com*

Роль наукової комунікації у суспільстві важко переоцінити: результатами неспинного розвитку науки у поєднанні з технікою і технологіями є автоматизація виробництва, полегшення умов праці та економія часу, гуманізація праці, поширення та збереження культурних цінностей, розвиток інфраструктури. Сучасні інформаційно-комунікаційні технології відкрили широкі можливості для спілкування, зокрема фахового, а також для комфортної адаптації випускників закладів вищої освіти до професійної діяльності.

Оволодіваючи основами наук, студенти поєднують академічну, навчально-дослідницьку діяльність із квазіпрофесійною, орієнтованою на вирішення конкретних професійних завдань. Як учасники професійного дискурсу, здобувачі вищої освіти удосконалюють навички наукового викладу думки, оволодівають загальною та галузевою термінологією, навичками перекладу та редагування фахових текстів, формують власний комунікативний стиль.

Індивідуалізація та комп'ютеризація навчання дають змогу майбутньому фахівцеві максимально повно реалізувати свої потенційні можливості до науково-дослідної роботи в університеті.

Науково-дослідна робота допомагає студентам оволодіти науковими методами пізнання, навчає самостійно вирішувати професійні завдання, формує навички професійного спілкування, зокрема дискусійно-полемічного, наприклад, під час проведення публічного захисту курсової, кваліфікаційної, магістерської робіт.

Науковий доробок студентів як частина науково-технічного потенціалу університету складається з двох компонентів: 1) науково-дослідної діяльності, що включена у графік навчального процесу (курсіві, дипломні роботи, проведення експерименту під час виробничої практики, виконання завдань у рамках практичних та лабораторних занять та ін.); 2) індивідуальної дослідницької діяльності, що виконується поза графіком навчального процесу (підготовка статті у збірнику студентських наукових публікацій, тез виступу на науковій конференції, наукових студентських робіт до участі у всеукраїнських та зарубіжних конкурсах тощо). Отже, студент як учасник наукового дискурсу демонструє володіння мовою науки, мовленнєву культуру науковця, академічну доброчесність як насамперед високу моральність. Щодо академічної доброчесності студента-дослідника слід звернути увагу на коректне оформлення посилань на джерела інформації та ідеї інших дослідників, грамотне цитування, дотримання законодавства щодо авторського права.

Культура писемного мовлення є ознакою професійно компетентного фахівця: якою б важливою не була його думка, вона знецінюється, якщо записана з порушенням правил орфографії та пунктуації. І навпаки – грамотний виклад справи працівником заслуговує на схвалення керівництва, колег, партнерів, відвідувачів. Як результат – створюється позитивний імідж.

Актуальні галузеві проблеми можуть бути покладеними в основу науково-дослідної роботи здобувача протягом усіх років навчання в університеті.

Науково-дослідна робота майбутніх фахівців в усьому розмаїтті її форм втрачає свою доцільність, якщо вона не має перспектив подальшого застосування у професійній діяльності.

Список використаних джерел

1. Загнітко А. П., Домрачева І. Р. Основи мовленнєвої діяльності : навчальний посібник. Донецьк : Український Культурологічний Центр, 2001. 56 с.

2. Сучасний тлумачний словник української мови: 50 000 слів / за заг. ред. д-ра філол. наук, проф. В. В. Дубічинського. Харків : ВД «ШКОЛА», 2006. 832 с.

ДОБРОЧЕСНІСТЬ У СТАНОВЛЕННІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ-ФІЛОЛОГА: ПОГЛЯД ЗДОБУВАЧА ВИЩОЇ ОСВІТИ

Шайнюк Христина Юріївна

*студентка факультету філології і журналістики,
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка*

Чеснота краще, ніж багатство й почесні.

Георгій Кониський

Питання академічної доброчесності ґрунтовно висвітлене у ст. 42 чинного Закону України «Про освіту», зокрема надано трактування терміну, описано критерії дотримання академічної доброчесності педагогічними працівниками та здобувачами освіти, зазначено академічну відповідальність щодо порушення тощо.

Академічна доброчесність – це сукупність етичних принципів та визначених законом правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання та провадження наукової (творчої) діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання та або наукових (творчих) досягнень [1].

Досліджували тему принципів академічної доброчесності вчені різних сфер науки як в Україні (Г. Ульянова, О. Харитонова, А. Ковальова, М. Дойчик та ін.), так і за кордоном (М. Рой (Miguel Roig), М. Гарфінкель (M. Garfinkel), Дж. Бейлі (J. Bailey), Р. Барбато (R. Barbato) та ін.).

Питання доброчесності набуло популярності не лише у розквіт інформаційних технологій, а й у минулому столітті. Різниця лише у тому, якими методами це відбувалося.

Академічна доброчесність насамперед потребує звернення до гідності людини, до її поваги до інших. Чим вищий рівень